

"חתום בחותמו של כהן גדול"

בנקודה העצמותית של הנשמה, נקודת ההתקשרות של יהודי ב"יחידה הכללית", המקשרת

ומאחדת את כולם באלקות בעצם מהותם, בה אי-אפשר לפגוע • מבצע תפילין והמחשה

למאמר "גנבא אפום מחתרתא"... • נס חנוכה, בימים ההם בזמן הזה – בהתגלות משיח צדקנו

גם מי שעוסק במבצעים מסוג אחר, החל ממסירת שיעורים בדיבור ובכתב, ועד דאגה לכספים ולארגון וכדומה, הרי שיש משהו מיוחד בעצם העמידה במבצע תפילין, שפועל ומוסיף בהתקשרות לרבי שליט"א, יותר מדברים ועניינים אחרים.

אל תאשים "את האשה" בכך שהפסקת ללכת להניח תפילין עם יהודים, שהרי כבר אמרו על כך בפולין (כמדומה שאומרים זאת בשם הרה"ק ר' נפתלי מרופשיץ) שפסוק מפורש הוא: "כי מרים הם (הגברים) על כן קרא שמה (של האשה) מרה..."

כמובן שכל זה אמור במידת האפשר, ועל פי הוראת ה"עשה לך רב" של כל אחד, אבל בהחלט צריך לשאול אותו, וזקוקים ל"היתר מיוחד" לומר שפלוני אינו חייב בזה.

ומובן ופשוט שכדאי ונחוץ להשתמש הרבה בדפי קריאת שמע עם "יחי אדוננו", לא רק ככיתוב וסיסמא מבחוץ, אלא כ"חלק מהטקסט" – אחרי "הריני מקבל" (שגם אותו נצטוונו במיוחד להפיץ, יחד עם "אך צדיקים" לבסוף), ולפני קריאת שמע, כך שכמה יותר יהודים יאמרו ויכריזו בדיבור את קבלת מלכותו של המלך המשיח, שזהו "הדבר היחיד שנשאר בעבודת השליחות – לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש".

וגם אם הכוונה של הקורא והמכריז לא תהיה בשלימות הרי יש בזה במפורש ענין גדול וחשוב, כידוע ש"מלכות" עיקר עניינה דיבור, ועד הביטוי המופלא בשיחת ראש השנה תשל"ז (בתחילתה) שבהכרזת "יחי המלך" לא נוגע המחשבה!

וכמובן שיש גם לשוחח עם המניחים, וכן להשאיר חומר בכתב, אודות יהדות וחסידות בכלל, ואודות בשורת הגאולה והגואל בפרט, ובמיוחד בעלונים: 'הגאולה, מעניין ועכשווי', 'אקטואליה' (דברי הרבי הנוגעים למצב העכשווי בארץ, יחד עם בשורת הגאולה), 'שיחת הגאולה' וכדומה.

חזרה למגדל-העמק. כאמור, הגענו למרכז העיירה, שם היו מרוכזים בתי עסק וחנויות, וגם בית קפה בו ישבה "חבורה נכבדה", שלא היה קשה להכיר בעובדה שחבריה הם-הם "צפורי הלילה" ש"שעות העבודה" הלא כל-כך מכובדות

ב קשר לענייני המיוחד של חג החנוכה, העובדה שפך השמן החתום בחותמו של כהן גדול, שהשמן שבו אמור היה לדלוק רק יום אחד אלא שאירע נס ודלק שמונה ימים,

– בחרתי הפעם לספר על אפיזודה שחוויתי בתחילת שליחותנו בישיבה במגדל-העמק, שיש בה כדי להבליט ולהדגיש את עניינו של נס חנוכה – לצקת ולמלא מאותו "פך השמן" את הכל.

באותה תקופה הייתה מגדל-העמק עיירה נחשלת, בין הבולטות ברשימת מחוסרי העבודה. בתוקף הנסיבות היו בעיירה כל מיני גורמים לא חיוביים שהעיו להרים ראש והטילו חיתתם לא רק על התושבים אלא אף על המשטרה. עד כדי כך הגיעו הדברים, שסיפרו שבאחד הלילות פרצו הללו את כל החנויות ובתי העסק בעיירה, מהם נטלו אך ורק סיגריות... – זאת במטרה להוכיח לכולם, ולמשטרה בראש, מי כאן "בעל הבית"...

בערב שבת הראשונה לבואנו אל המקום, יצאנו, כמנהג ליובאוויטש, למבצע תפילין.

עם הרב לוי יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תות"ל המרכזית – כפר חב"ד

כיון שהזכרתי את "מנהג ליובאוויטש" זה, מהראוי להתעכב מעט ולהזכיר ולעורר על-כך שהוא שייך לא רק לתמימים בעודם לומדים בישיבה, אלא גם אחר כך, הן אחרי החתונה כאשר הסדר משתנה, והן בשנים מאוחרות יותר, אחרי שסיימו את ה"כולל", אף שאז נמצאים כבר בשליחות ואפילו עוסקים הרבה יותר במבצעים בכלל, שגם אז כדאי וחשוב ונחוץ – והרבה יותר מזה – להמשיך את המנהג הקבוע, לפחות בכל ערב שבת, לעמוד ולהניח תפילין עם יהודים בפשטות.

שלהם היא כאשר רוב האנשים נמים את שנתם, כאשר הם יושבים ומשחקים בקלפים.

התמקמנו והתחלנו לפנות לעוברים ושבים, בין השאר גם לאותם המשחקים בקלפים, שייאותו להניח תפילין. בתחילה הייתה ההיענות מעטה מאוד. הדבר היה די חדש במקום והיו גם כאלו שהתרעמו על שמנסים להפריע להם בעיסוק החשוב... אבל, כנהוג, לא התפעלנו יותר מדאי, והמשכנו לפנות לעוד אחד ועוד אחד, עד שמצאנו את הראשון שהסיר את מסווה הבושה ועמד להניח תפילין. אחריו כבר באו רבים, גם הם מאותה חבורה נכבדה של משחקי קלפים.

כרגיל, עומדים אנו ומסייעים למניחים. אמרנו עימם את הברכה, דאגנו שהתפילין אכן יהיו במקום הנכון (חשוב מאוד!), עזרנו ללפף את הרצועות על היד ועל הראש, ולבסוף מסרנו למניח את דף הקריאת שמע, שיקרא ויתפלל בעצמו.

יהודי הוא תמיד יהודי, וכאשר הוא עומד ומתפלל מתעוררת אצלו נפשו האלוקית. והנה רואים אנו איך אחד מאותם "צדיקים" עומד ומתפלל בהתלהבות, כולו מרוכז בתפילה ודמעות בזווית עיניו. אנו מסתכלים בו ואומרים לעצמנו בקנאה: ראה נא כיצד מתפלל יהודי שזה עתה היה שקוע בדברים בלתי רצויים. האם אנו, כשאנו מניחים תפילין, האם גם אנו מתפללים כך?!

הדקות עוברות. אותו יהודי סיים את קריאת שמע והוא נפנה להוריד את התפילין, כאשר לפתע הוא פונה ואומר לנו: יש לנו הלילה "פעולה" – שתהיה בהצלחה...

ברגע הראשון לא תפסנו בדיוק על מה הוא מדבר, אבל אחר כך הבנו שיש לנו כאן המחשה של מאמר רז"ל "גנבא, אפוס מחותרתא, רחמנא קרייה" – הגנב, על פי המחותרת, לפני שהוא הולך לגנוב ולשדוד, הוא קורא להי שיעזור לו בפשעים שהוא מתכוון לעשות. הוא מתפלל ברצינות ובהתלהבות, כי הוא אכן מייחל שהקב"ה יענה לתפילתו וייתן לו הצלחה באותה "פעולה"...

מה באמת קורה כאן, איך ייתכן שאדם מאמין בהי בכל ליבו, הוא מאמין שהצלחתו תלויה בהי המשגיח עליו, אשר בכוחו לעזור לו או להכשיל אותו – איך אדם כזה הולך לעשות מעשי פשע, ועוד לבקש מהקב"ה שישעי לו בכך?

התשובה לכך נעוצה במהותה של האמונה היהודית [ראה גם בארוכה באגרת נפלאה של כ"ק אדמו"ר (מהור"י"צ) נ"ע, המתפרסמת לראשונה בגליון זה] אמונה אינה הבנה והשגה וגם לא רגש שבלב. אמונה אינה חלק מכל המבנה המודע של האדם. היא למעלה מעלה ממנו. יהודי מאמין לא בגלל מה שהבין ולא בגלל החינוך שקיבל, אלא משום שבעצם מהותו, בפנימיות נפשו, בחלק הבלתי מודע שבו, הוא קשור ודבוק בהי.

כשם שאדם אינו זקוק להוכחות אודות העובדה שהוא עצמו קיים, שום הוכחה לא תוסיף לו בכך ושום

קושיא לא תפגע בכך, משום שזוהי עצם מהותו – כך נשמתו של יהודי, בהיותו "חלק אלוהה ממעל ממש", ויותר מזה "ישראל וקודשא בריך הוא כולא חד", חשה בעצם מהותה את הבורא ואינה זקוקה בזה לשום הוכחות והסברים. שום הוכחה לא תוסיף לה בכך ושום קושיא לא תפגע בכך, משום שזוהי עצם מהותה. זוהי מעלתה של האמונה, שבגלל זה היא נשארת בכל תוקפה גם כאשר במודע האדם אינו שייך כלל לענייני קדושה ואלקות וכל כולו "זועק" את ההיפך הגמור. גם אז הוא קשור בעצם מהותו לאלקות. הוא אומר על כל דבר "ברוך היי" ו"בעזרת היי", קורא להי בכל הזדמנות.

אלא שדבר זה עצמו הוא גם החסרון של האמונה. דווקא בגלל שהיא כל כך נעלית ונשגבה, אין לה כמעט קשר לחלק הגלוי והמודע של האדם. כך עלול לקרות שהאמונה היא בכל התוקף גם כאשר הוא הולך לגנוב. האמונה אינה מפריעה לו כלל ללכת ולגנוב, עד שהוא לא מרגיש כלל את האבסורד בכך שהוא מבקש מהי שיעזור לו ב"פעולה".

זו בדיוק הבעיה שהייתה (והיא קיימת באותה מידה גם לפני חנוכה ה'תשס"א, שלכן זקוקים אנו גם היום לנס חנוכה) לפני נס חנוכה, לפי מה שמסבירים לנו רבותינו נשיאינו:

"שמן" מורה על כוח התענוג של האדם, שהוא הכוח הנעלה ביותר המהווה מקור המשפיע על כל הכוחות. כשם שהשמן צף תמיד למעלה מעל כל המשקין, ומאידך, מפעפע וחודר בכל חלקי ופרטי הדבר אליו הוא מגיע, כך כוח התענוג הוא נעלה מכל הכוחות ויחד עם זה הוא חודר וממלא ומשפיע על כולם.

היוונים "טמאו כל השמנים" – הם הצליחו לטמא ולכבוש את כוח התענוג של היהודי, שיהיה מונח ושקוע לא בקדושה אלא בקליפה. כך נפתחה לפנייהם הדרך לכבוש את כל הכוחות עבור הקליפה, להרוס ולטמא ח"ו את "בית המקדש", את ה"מזבח" ואת כל ענייני הקדושה.

רק דבר אחד לא הצליחו הללו לטמא – את "פך השמן החתום בחותמו של כהן גדולי", את הנקודה העצמונית של הנשמה, הקשורה ומאוחדת באלקות בעצם מהותה. זו נקודת ההתקשרות של יהודי באלקות, שהיא "חותמו של כהן גדולי", של הרבי נשיא הדור, ה"יחידה הכללית", המקשרת ומאחדת את כולם באלקות בעצם מהותם. את זה אי אפשר ולא שייך בשום אופן לטמא, מאחר שזו עצם המהות ששום דבר לא יוכל לפגוע בה.

הבעיה היא, כאמור, שהמעלה הזו של האמונה היא גם החיסרון שלה. שום דבר לא יכול לפגוע בה, אבל עלול להיות שהיא גם לא תפריע לשום דבר, מאחר שהיא למעלה מעלה מכולם, "מקיף" שאינו נכנס לתוך הכוחות הרגילים ואינו פועל ואינו משנה אותם.

**אנו מסתכלים בו
ואומרים לעצמנו
בקנאה: ראה נא כיצד
מתפלל יהודי שזה עתה
היה שקוע בדברים
בלתי רצויים. האם אנו,
כשאנו מניחים תפילין,
האם גם אנו מתפללים
כך?!**

"פך השמן" הזה "אין בו להדליק אלא יום אחד" ואינו נכנס לתוך המערכת הרגילה של "שבעת הימים" המסמלים את ההנהגה והסדר הרגיל בעולם. זהו נס חנוכה. מאותו "פך שמן" שהוא כל כך נשגב ונעלה ומצד עצמו הוא רק "יום אחד" – "הדליקו ממנו שמונה ימים".

הכניסו את ה"אחד" לתוך ה"שבע", כך שהוא נכנס וחדר אל תוך תוכה של מערכת הכוחות הרגילה והוא ממלא את כל כולה. ה"עצם" חדר ומילא את כל ה"גילויים".

איך אמנם ייתכן כזה דבר? כיצד אפשר שאותו עצם נעלה כל כך, שאינו שייך לשום דבר, ייכנס ומלא את כל הכוחות הרגילים? – אין זה אלא מצד ה"עצם" האמיתי, שהוא למעלה מכל הגדרים וההגבלות, גם מן ה"גדרים" של בלי גבול, גם מן ה"גדר" שהוא רק בלי גבול ולא גבול. כשם שאין הוא מוגבל ומוגדר להיות רק למטה ולא למעלה, רק בגבול ולא בבלי גבול, כך בדיוק אין הוא מוגדר ומוגבל להיות דווקא למעלה ולא למטה, רק בבלי גבול ולא בתוך הגבול. כאשר מתגלה אותו עצם, הרי דווקא בגלל היותו כל-כך בלתי מוגבל, יכול הוא לבוא גם ודווקא בתוך הגבול ולמלא את כל כולו לגמרי, כך שכל הפרטים מלאים וחדורים באותו "פך השמן" – "והדליקו ממנו שמונה ימים".

הדקות עוברות. אותה יהודי סיים את קריאת שמע והוא נפנה להוריד את התפילין, כאשר לפתע הוא פונה ואומר לנו: יש לנו הלילה "פעולה" – שתהיה בהצלחה...

הגילוי של אותו עצם בעצם הגילוי של משיח צדקנו (ולכן גם המלך המשיח הוא מ"שמונה נסיכי אדם", והכינור של משיח הוא בן שמונה נימין).

על משיח נאמר "מצאתי (גם מלשון "מצוי") דוד עבדי" – קודם כל יש כאן את העצם, אותו עצם שאי-אפשר לומר עליו מאומה אלא את העובדה שהוא נמצא, "אמיתת המצוא" (וגם את זאת אי-אפשר לומר, שהרי גם זו איזו שהיא הגדרה, אלא שאין ברירה, כיוון שרוצים לדבר אודותיו), שזה מרומז ב"מצאתי". ולאחר מכן "בשמן קדשי משחתי", שאותו עצם חודר וממלא ומפעפע בכל ה"גילויים" ובכל המציאות.

זהו בעצם הגילוי של תורת החסידות, "יחידה שבתורה", העצם של פנימיות התורה – שלכן זהו התחלת הגילוי של משיח, גילוי העצם ש"הכל הוא אלקות ואלקות הוא הכל". כאשר גילוי זה מגיע "חוצה", אזי יש כאן גם גילוי העצם שלמעלה מגדרי "פנימה" ו"חוצה", עד שהוא יכול להיות גם ב"חוצה" ובתחתון ביותר בכל תוקפו ובכל עצמותו.

התחלתו של גילוי זה, גילוי העצם, הוא קודם כל בעצם התגלותו, בכך שהוא נמצא בגילוי, ואחר כך, כתוצאה מכך, הוא חודר וממלא את כל הגילויים ואת כל המציאות.

שלכן (כמובא בשיחת ש"פ תולדות תשנ"ב בסופה) גם בביאת המשיח כפשוטה, שהוא מגלה בעולם את

העצם של עצמותו יתברך, ישנה קודם כל: התגלות **מציאותו** (מציאות שקיימת גם לפני זה למלכות (מציאותן הבאין מבני דוד ועדיין היא להם ממשלה גם בגלות... כגון רבינו הקדוש)) בתור מלך המשיח. ולאחרי התגלות **מציאותו**. מתחילה ההתגלות לעיני כל ע"י **פעולותיו**. עד ש"יתקן את העולם לעבוד את ה' ביחד, שנאמר אז אהפוך אל עמים גוי לעבדו שכס אחד".

בהכרזה "יחי אדוני המלך דוד לעולם". שתוכנה של הכרזה זו הוא התגלות **מציאותו** דמלך המשיח. ועל ידי זה ולאחרי זה באה התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו כו'. ולא עוד אלא שפועל גם על אומות העולם, הן הבריור דלבן (בפרשת ויצא) והן הבריור דעשיו (בפרשת וישלח), "עד אשר אבוא אל אדוני שעירה", "בימי המשיח, שנאמר ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו והייתה לה' המלוכה" – תיכף ומיד ממש.

שלכן שליחותו ותפקידו בשעה זו – כאשר העולם כולו משווע למנהיג אמת; כאשר רואים שכל השיטות מעשה ידי אדם קרסו – להביא לעולם כולו את אורו של משיח, ועוד לפני כן את עצם מציאותו של משיח, שרק הוא יכול להוציא את כולנו מהמצב בו אנו שרויים – ולהביא את העולם כולו אל המלך המשיח, שיכיר במנהיגותו ויקבל את מלכותו, וכתוצאה מכך יציית להוראותיו ועצותיו ויאמין בנבואותיו, עד הנבואה העיקרית ש"הנה זה משיח בא".

ולא רק את היהודים, ע"י קירובם לתורה ומצוות וחסידות מתוך התקשרות למלך המשיח, אלא גם את כל באי עולם, שנצטוונו להפיץ בקרבם את שבע מצוות בני נח. ומכיוון שהדרך לכך היא דווקא כפי שצויה הקב"ה בתורה והודיענו ע"י משה רבינו, הרי בשפה שלנו פירושו של דבר שחלק עיקרי משליחותו ותפקידו הוא להביא גם את כל האומות להכרה בגדולתו ובמלכותו של הרבי שליט"א מלך המשיח.

וכפי שנכתב בשבועות קודמים, מסתבר שחלק עיקרי משליחותו ותפקידו הוא גם לפעול גם עליהם שיבקשו את הגאולה ויכריזו "יחי אדוננו". כי למרות ש"הכתרת המלך" קשורה במיוחד עם מעלת נשמות ישראל, הרי מעלת ישראל מתבטאת במיוחד בכך שהם מביאים לכך את העולם כולו. והרי בהכתרת ה' למלך ע"י אדם הראשון היה נחוץ ונוגע שכל הברואים כולם יקבלו עליהם את מלכותו, כפי שאמר להם אדם הראשון "בואו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה' עושנו".

ובפרט בקשר למצב הבלתי נורמלי המתרחש בארץ-הקודש, כאשר אנו יודעים שבעבר, ערב פרוץ ה"אינתיפאדה", יזם הרבי שליט"א בעצמו, ב"אתערותא דלעילא", שיפיצו בין הערבים, ובפרט בין הנוער בבתי הספר שלהם, את שבע מצוות בני נח (כפי שהובאו הפרטים בזה בשבוע שעבר).

עצם ההחלטה לפעול בזה תביא את התגלותו המלאה של הרבי מלך המשיח שליט"א לעין כל, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!